

Sygn. akt V CNP 3/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie ze skargi M. Sp. z o.o. w T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 15 października 2013 r. sygn. akt XIX Ga 377/13
w sprawie z powództwa K. J.
przeciwko M. Sp. z o.o. w T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania; nakazuje wypłacić
radcy prawnemu M. M. z kasy Sądu Okręgowego w Katowicach
kwotę 600 zł powiększoną o stawkę VAT tytułem nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu
skargowym.**

UZASADNIENIE

Pozwany wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tj. wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 października 2013 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424 w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.).

Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej, (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21- 22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351). Niezgodność z prawem musi mieć postać kwalifikowaną, elementarną i oczywistą, ponieważ tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007/2/35; z dnia 20 września 2007 r., II CNP 87/07, niepubl.; z dnia 13 marca 2010 r., III CNP 27/09, niepubl.; z dnia 15 kwietnia 2010 r., II CNP 86/09, niepubl.; z dnia 3 grudnia 2010 r., I CNP 16/10, niepubl.).

Przedstawiona wykładnia pojęcia „niezgodność z prawem” prowadzi do wniosku, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c., jeżeli skarżący powołuje się na takie uchybienia orzecznicze i naruszenie prawa, do których doszło przy normalnym wykonywaniu przez Sąd przysługującej mu władzy sądowniczej, w granicach przyznanej swobody orzeczniczej, w ramach porządku

prawnego. Uchybienia takie, nawet jeżeli naruszają poszczególne przepisy prawa, przy braku zarzutów kwalifikowanej obrazy prawa lub standardów orzeczniczych demokratycznego państwa, nie mogą stanowić skutecznej podstawy skargi przewidzianej w art. 424¹ k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 22 czerwca 2010 r., IV CNP 95/09, niepubl.).

Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wywód prawny przedstawiony w skardze pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 października 2013 r. nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Skarżący upatruje niezgodności kwestionowanego wyroku z prawem w dowolnej ocenie dowodów w zakresie treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, w tym zwłaszcza przyjęcia, że kserokopie listu przewozowego i faktury Vat nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego przedstawione dowody zostały pozwanemu doręczone w dniu 18 maja 2011 r. wraz z odpisem pozwu i, jak trafnie przyjęły Sądy, stanowią dopuszczalny w postępowaniu cywilnym środek dowodowy, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Jak powszechnie przyjmuje się w judykaturze, wydruki komputerowe stanowią, „inny środek dowodowy”, o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. Ich moc dowodową należy oceniać zgodnie z zasadami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r. I CSK 138/08, lex nr 548795).

Tym samym dokonana przez Sąd Okręgowy, w ramach uprawnień jurysdykcyjnych, ocena roszczenia pozwanego nie nosi znamion szczególnie, rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. określając wysokość należnych kosztów na podstawie § 2, § 6 pkt 5 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).